

**A byl srpen. Tam dole v pšenici zněly srpy
a ta vřasa byla v plném květu, tak krásně
zardělá, až až do tmava, a také bílá jako
mléko. Brouček se stavoval pokaždé na
okamžik u Janinky. Však potom tatínka
a kmotříčka dohonil. Anebo letěl sám,
však cestu už znal. A Janinka mu říkala:
„Jen, Broučku, všeho nech a pěkně svít!“
A Brouček, že ano, a letěl.**

Půlměsíček začínal svítit, povětrí se samými broučky až třpytilo, a když Brouček přiletěl do zahrady u toho krásného domu, byla tam pod širým nebem slavnost. Pod jasanem stál dlouhanánský stůl, u něho seděla ta velká paní s kadeřemi a Fréda a Pavlíček a Ela a hromada jiných děvčátek větších i menších, a hoši tam také byli. Jedli buchty a pili něco ze šálečků, a Ela měla na hlavě krásný věnec, a jenom ona a nikdo jiný.

Brouček si sedl na hrušku na samý vrcholek a díval se a poslouchal. A když si je tak všecky prohlížel, ten bělohlavý Pavlíček se mu přece ze všech nejvíc líbil. A už od stolu vstávali, a že si budou hrát, a už se chtěli rozbíhat, ale ta velká paní: „Ne, ne, milé děti! Nejdříve Pánu Bohu pěkně poděkujeme.“ A Elinka se modlila nahlas tu pěknou modlitbičku. A teď, že nač si mají hrát?

Vzali se do kruhu za ruce, ta velká paní také, chodili kolem a zpívali: Vyletěla holubička ze skály, ze skály. Ale Pavlíčkovi se to jaksi nelíbilo; aby prý hráli na slepou bábu. A když tak běhali a tu slepou bábu štouchali, sletěl Brouček s hrušky a pěkně jim svítil. Však beztoho už nebylo dobře vidět. A když byl Pavlíček tou slepou bábou,

tu mu Brouček svítil, že až někdy o něj zavádil. A Pavlíček měl zavážené oči, a jako by neviděl, ale on byl šelma a přece viděl, a ta slepá bába už ho také nějak mrzela šátek s očí, chytl s hlavy ten kulatý černý klobouček a ze vší síly jím po milém Broučkovi praštil. Skutečně ho trefil, tak nehorázně! a bylo po Broučkovi. Celé jedno křidélko zůstalo na kloboučku sedět, a ten ostatní Brouček spadl do růžového keře a zůstal za trn viset. Dětem se už nechtělo hrát. Přestaly jako by nic a šly domů. Ale s Broučkem bylo konec. Ani sebou nehnul.

A tak tam visel a visel, a maminka nevěděla nic, a Janinka nevěděla nic. Až pak za dlouhou chvíli jako by v něm přece dušička byla, a on trošičku zavzdychal, ale docela potichu. Tu však letěl nějaký brouček, a že se mu zdálo, jako by byl někdo zasténal, díval se a svítil si, a tu ho viděl, toho Broučka. Visel na trnu, takový rozbitý, a pravé křidélko bylo celé pryč. Ani sebou nehnul.

Ten cizí brouček ho budil, ale on nic. A ještě ho budil, ale on pořád nic a nic. Až pak za dlouhou chvíli zas trošičku zavzdechl. A tak ten brouček zavolal ještě jednoho broučka a ten honem nabral v trávě rosy

